

Série *Starožitnosti*,
která potěší čtenářky ságy *Cizinka*

M Ě S T O Č A S U A K O U Z E L

PAULA BRACKSTON

MĚSTO

ČASU A KOUZEL

Copyright © 2021 by Paula Brackston.
All rights reserved.

*Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Hana Punčochářová, 2024
Cover © Karolína Zacklová, 2024
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2024

ISBN 978-80-277-5194-5 (pdf)

PAULA BRACKSTON

MĚSTO

ČASU A KOUZEL

přeložila Hana Punčochářová

*Pro Cathy – nadanou fotografku,
šikovnou bruslařku, báječnou učitelku
a skvělou kamarádku.*

→ 1 ←

XANTHE UDĚLALA KROK VPŘED A ZŮSTALA STÁT NA HLADKÝCH, plochých kamenech, což bylo to jediné, co zbylo z rozbitých hradních zdí. Přes kožené podrážky svých bot cítila prastarý pískovec, který byl oproti jarní trávě pokrývající kopec tvrdý a nepoddajný. Dubnové slunce nebylo dost silné na to, aby kameny zahřálo, a vítr, který se proháněl kolem kopce, končícímu dni teplo ještě ubíral. Zastavila se, zavřela oči, aby ji nerozptyloval rozsáhlý výhled do krajiny, a tiše a nehybně se s nadějí zaposlouchala. Tolik si přála, aby k ní něco začalo zpívat. Slyšela vzdálené cvrlikání skřivanů a hlasy dětí vracejících se po pěšině domů. Uvědomovala si, jak si větřík pohrává s jejími vlasy svázanými do uvolněného culíku. Ve vzduchu byla cítit rašelina. V uších jí zněl tlukot vlastního srdce.

Ale nic k ní nezpívalo.

Nevolala ji žádná ztracená duše.

Neslyšela výzvu k řešení žádného dávného bezpráví.

Tvář vystavenou slunci jí najednou překryl široký chladný stín. Otevřela oči a spatřila Harleyho stojícího vedle ní. Jeho prošedivělý vousatý obličej, který ji sledoval, vypadal starostlivě.

„Tak co, bejby?“

Zakroutila hlavou.

Harley si promnul vousy a zamyšleně se rozhlédl kolem sebe.

„Ani tady ne?“

„Byla jsem si tak jistá, že tohle bude to správné místo. Opravdu jsem si myslela...“

„Jo, má k tomu všechny předpoklady. Starověká osada s prokázaným osídlením z roku 3000 před Kristem, rozpadlý hrad a katedrála, opevnění opravené samotným Vilémem Dobyvatelem, výhled na tři okresy v rozmezí osmdesáti kilometrů nebo i víc, a ještě k tomu to všechno leží na jednom z nejsilnějších energetických pramenů v celé Anglii.“ Znovu se na ni podíval s pozdviženým huňatým obočím. „Ani zašeptání? Brnění? Maličký náznak písne?“

„Ani ň,“ odpověděla s urputnou snahou skrýt své zklamání. Musela se soustředit. Bez ní bude Liam ztracen navždy, taková byla situace, jasná a děsivá. To kvůli ní se jeho návrat domů nepovedl. Byla její odpovědnost najít ho a bezpečně dovést zpět. Navštívit hrad Old Sarum byl její nápad. Celé dva týdny, od té doby, co se bez Liama vrátila z Corsham Hall z roku 1820, se snažila prohledávat všemožné trhy, kde by mohla najít něco, co by k ní začalo zpívat a dovedlo ji zpátky k němu. Něco, co by probudilo její výjimečný dar umožňující slyšet příběhy starých předmětů a znovu by ji přeneslo zpět časem. Její převracečské schopnosti nabývaly na síle, stejně tak jako její úspěšné využívání knihy převracečů pro cestování časem, ale před tím, než znovu vstoupí do vězení, si musela být jistá. Aby Liama našla, potřebovala mít naprostou jistotu, že míří na to správné místo a do té správné doby. Věřila, že kdyby našla starožitnost, která by k ní

intenzivně zpívala, bylo by to to nejlepší znamení, ta nejlepší cesta, jak svůj skok časem učinit úspěšným. Ale veškerá její snaha byla marná. Ve snaze vyzkoušet jinou taktiku se s Harleyho pomocí snažila vyzkoumat, jakou roli v její schopnosti cestovat časem hrají energetické prameny. Staré vězení na jejich zahradě leželo na průsečíku dvou silných pramenů oplývajících tajemnou energií, která propojovala starodávná a posvátná místa. To ji dovedlo k nápadu, že by jiné místo s takovou energií mohlo zažehnout nějakou jiskru. Bylo možné, aby k ní nějaké místo zpívalo stejně, jako to dokázaly některé cenné předměty? Když neslyšela ani sebemenší zašeptání, byla zdrcena.

Harley vycítil, co pro ni takové zklamání znamená.

„Myslím si, že se vždy lépe přemýšlí s plným žaludkem,“ řekl povzbudivě.

Zaváhala, protože se jí nechtělo misi vzdávat, ačkoliv věděla, že z postávání na kopci už nic víc nevytěží.

„Hospoda?“ navrhla.

„Hospoda,“ souhlasil.

Asi jeden a půl kilometru od valů byla kousek od silnice zastrčená hospoda The Soldier's Arms s uspokojujivou nabídkou místních piv. Xanthe uvnitř zamířila ke stolu v rohu, zatímco Harley šel pro pití. Na sezení venku ještě nebylo počasí. Podnik byl podle všeho zaměřený na turisty, ale přesto si zachovával určitou osobitost. Tlumený rozhovor dalších hostů v Xanthe vyvolával pocit bezpečí. Harley přišel s přetékajícím püllitrem pro sebe a menší sklenicí pro ni.

„Tady má paní řidička.“ Pivo položil na malý kulatý stolek a uvelebil se v dřevěném křesle s vysokým opěradlem, které proti jeho váze zaprotestovalo zavrváním. „Podle zdejšího mladého

barmana,“ pokývl směrem k hubenému chlapíkovi pobíhajícímu kolem stolů, „se v těchto končinách energetické prameny v poslední době těší novému zájmu. Hodně lidí se plahočí nahoru v naději, že ucítí něco speciálního.“

„No, snad mají víc štěstí než my.“

Harley se zhluboka napil, předloktím si utřel vousy a šťastně vzdychl. Ze stojánku na stole sebral menu a podal jí ho. „Dej si něco k jídlu, zlato. A až budeme najedení a napití, dáme zase hlavy dohromady a něco vymyslíme, ale jedno po druhém. Platí?“

S radostí souhlasila. Po prvotním šoku ze zjištění, že se od sebe s Liamem během cesty do jejich vlastní doby oddělili, věnovala veškerou energii snaze najít ho. Přes všechno úsilí a Harleyho a matčinu pomoc však nic nefungovalo. Pořád neměla sebe-menší tušení, kde by mohl být. Stále ji bolelo přijmout, že ji paní Flyte tak zradila. Kniha převracečů jí odhalila skutečnost, že žena skrývá tajemství, ale nikdy by si nemyslela, že by byla schopna udělat něco tak strašného. Co ji pro všechno na světě mohlo přimět k tomu, aby Liama takto unesla? Xanthe probděla noci ve snaze to pochopit. Občas bylo nezbytné prožít pár „normálních“ chvil, aby dobila baterky a utřídila si přeplněnou mysl. S Harleym se rozhodli poobědvat rybu smaženou v pivním těstíčku s brambůrky, kdy ticho mezi nimi přerušoval pouze tichý šum nepříteli zaplněné hospody. Sledovala ostatní zákazníky sedící u stolů a přemýšlela, jaká tajemství asi skrývají oni. Cítila se jejich normálním životům vzdálená. Překážky, které život stavil před ně, byly přímočaré. Její schopnost převracet čas ji sice naplňovala vděčností, pokorou a úžasem, ale musela za ni platit. A teď ta cena byla příliš vysoká a vymáhána na někom, na kom jí velmi záleželo. Když byli najedení

a posilnění, vrátili se s Harleym k tématu starého hradu Old Sarum.

„Jak je možné, že ke mně tak staré místo plné dávných životů a významných událostí... nemluví?“ divila se nahlas. „Samozřejmě ke mně určitým způsobem promlouvá, protože stejně jako kdokoliv jiný dokážu ocenit historii a představit si, jak to vypadalo dříve... Ale jako převraceč necítím nic.“

Dlouze pokrčil rameny, až se mu kožená bunda naplnula přes ramena. „Je to pro tebe perfektní místo, když leží na prameni propojujícím Stonehenge a katedrálu v Salisbury, o tom není sporu. Říká se, že nějaký ambiciózní biskup usoudil, že pro jeho potřeby byla původní katedrála na kopci až příliš odstřižená a vystavená větru.“

„V zimě určitě nebyla žádná sranda tam bydlet.“

„Přesně. Tak si nechal zavolat jednoho z králových nejlepších lučištníků, aby se postavil na ten nejvyšší bod a vystřelil. Na místě, kam šíp dopadne, měla být postavena nová katedrála. S největší pravděpodobností doufal v nějakou měkkou louku vedle řeky, která by nebyla moc daleko a kde by výstavba nové budovy nebyla příliš drahá.“

„Tak jak to, že je Saliburská katedrála kilometry vzdálená? To musel být opravdu dobrý lučištník.“

„Byl dobrý, to jo, ale ne zas tolik. Pověst praví, že šíp zasáhl jelena, ale nezabil ho. Ten jelen se potom zraněný vydal na jih a tam, kde skončil, byla postavena ta úžasná katedrála, kterou známe. Biskup byl tak spokojený, že tam postavil tu nejvyšší věž v celé zemi. Malá zajímavost: platí to dodnes.“

„To je fascinující, Harley, ale obávám se, že nám to k ničemu není. Pokud mi Old Sarum nedá žádné vodítko, které potřebuji,

budeme muset přijmout fakt, že energetické prameny pro naši situaci nejsou tou správnou odpovědí. Nebo tedy částečně jsou, ale jejich role není příliš významná. Což jsem, když budu upřímná, tak nějak věděla celou dobu.“

„Stálo to za pokus. Aspoň víme, kde najít výborné ryby.“ Usmál se na ni v urputné snaze zlepšit jí náladu.

Nebylo to poprvé, kdy za podporu svého statného kamaráda cítila vděčnost. Teď, když Harley i Flora věděli o její úžasné schopnosti cestovat časem, už na to nemusela být sama.

Když se vrátila do krámků se starožitnostmi, bylo těsně před zavíračkou. Poté, co Harleyho vysadila před The Feathers a svůj věrný taxík zaparkovala před domem, vběhla za doprovodu zvuku mosazného zvonku nad hlavními dveřmi dovnitř.

„Mami? Jsem doma.“ Jako vždy ji v hlavní místnosti obchodu přivítala vůně včelího vosku a staré kůže, která v ní vyvolávala vzpomínky na dětství strávené mezi starožitnostmi a nově také nadšení a naději z toho, co tu s matkou společně začaly budovat.

Flora vyšla z dílny na chodbu a ruce opírající se o berle si utírala do hadru.

„Jsi tu brzy, miláčku. „Našli jste něco?“ zeptala se.

Xanthe zakroutila hlavou. „Nic. Energetické prameny nám nepomůžou. Budu muset víc hledat v knize. Musí tam být něco, co mi uniká.“

„Nebo bys potřebovala další starožitnost, co by tě volala.“

„No jasně, že mě to nenapadlo,“ odpověděla a okamžitě litovala nepříjemného tónu, kterým to řekla. „Promiň, mami... Já samozřejmě vím, že potřebuji nějakou starožitnost, ale jakou? Kde ji mám najít? Proč jsem ji ještě nenašla? Upřímně, přijdu si úplně v koncích.“

Flora se usmála a s pomocí berlí se k ní přiblížila. „Na,“ řekla a podala jí kousek papíru, na kterém byla načmáraná adresa, „třeba tě to k něčemu dovede. Nějaký chlap vyklízí dům těsně za Devizes. Chce, abychom mu pár věcí nacenily.“

„Starožitnosti, nebo cetky?“

„To se po telefonu nedalo poznat.“ Flora dceři položila ruku na paži. „Něco si tě najde, Xanthe, miláčku. A ty pak najdeš Liama. Teď jdi dát vařit vodu. Zatímco jste s Harleym běhali po kopcích, někdo tu musel obsluhovat zákazníky a škrabat lak ze stolů. Jsem utahaná.“

Xanthe matku přitáhla do dlouhého objetí. „Co bych bez tebe dělala, mami?“

Dříve, než Flora stihla cokoliv říct, prozradilo škrábání na dveře Stračatelin příchod. Pejsek měl radost, že má kamarádku zpátky doma. Xanthe se sklonila a vzala zvíře do náruče. „Tak co, odpustila jsi mi, že jsem tě nevzala s sebou? Pojď, dáme si čaj a sušenky.“

V kuchyni v horním patře se opřela o dřez, zatímco čekala, až se uvaří voda. Stračatela mezitím po malé místnosti pobíhala jako střelená, a když spatřila plechovku se sušenkami, ještě zrychlila. Xanthe rozložila papír a podívala se na adresu, která na něm byla napsaná. Název U tří borovic se hodil spíše k domovu pro seniory než pro honosné stavení, což v ní vyvolalo pesimismus. Pokaždé, když dostali pozvánku k vyklízení domu nebo odhadnutí potenciální prodejní ceny, doufala v nějaké staré šlechtické sídlo nebo klidně nějakou chaloupku s doškovou střechou, kde by se dalo najít plno starých pokladů. V tomto případě však bylo pravděpodobnější, že dům bude plný nábytku z poloviny minulého století a náhodného harampádí, které majitel za všechny ty dlouhé

roky nastrádal a které pro něj má velkou hodnotu, avšak které pro obchod bude zcela nevyužitelné. Také nebylo pravděpodobné, že by tam bylo něco dostatečně staré na to, aby ji dovedlo do doby, ve které na ni čekal Liam. Povinnost však byla povinnost. Obchod potřeboval zboží. Musely si udržovat dobrou pověst tím, že budou za férové ceny prodávat kvalitní zboží. A možná, s kapkou štěstí, se ve sbírce starého muže třeba najde něco, co by k ní zpívalo.

Liam otevřel oči. Ležel na úzké posteli s ošuntělým rámem a tenkou matrací. Světlo v místnosti naznačovalo rozbřesk nebo soumrak, ale nemohl si být jistý, co z toho to je. V okně nebyly závěsy a podlahu nezakrýval žádný koberec. Doléhaly sem zvuky z ulice. Koňská kopyta klapající o dlažební kostky, kola kočárů, pouliční prodavači pokřikující na zákazníky. Cítil povědomou vůni. Bylo to moře? Ne, sůl to nebyla, ale voda určitě ano. Takže řeka, a blízko. Pokusil se posadit, ale z pohybu se mu zatočila hlava a rozostřil zrak. Opatrně se opřel o loket a počkal, než si na to jeho smysly zvyknou. Teď viděl, že kromě postele v místnosti nic jiného není. Na okenním parapetu ležela silná vrstva prachu a nezakryté stropní trámy pokrývaly pavučiny. Přehodil nohy přes nerovnou matraci. Měl na sobě to samé oblečení, ve kterém se s Xanthe vydal na cestu zpět časem směrem domů, a sice levný šlechtický kostým pronajatý pro účely jejich původní mise. Látka, ze které byl oblek ušitý, byla umělá a nepříjemná a kvůli horku si strhl fialovou kravatu, aby se mohl zhluboka nadechnout zatuchlého vzduchu, který místnost nabízela. Odhodil ji na postel, a když sklouzla na podlahu, neobtěžoval se ji zvednout. Snažil se vzpomenout si, co se stalo. Poslední věc, kterou si pamatoval, bylo, jak drží Xanthe pevně kolem pasu, zatímco se je za pomoci

svých schopností cestovat časem snažila přenést domů. Všechny ostatní vzpomínky byly zmatené a nejasné. Vybavoval si útržky zvuků. Xanthe volající jeho jméno a další, vzdálené hlasy. Měl také pocit, že viděl záblesky světla, ale tato vzpomínka byla až příliš prchavá na to, aby mu k něčemu byla. Jeden okamžik byl s ní, na cestě domů, a vzápětí jí byl neviditelnýma rukama vytrhnut a vymrštěn úplně jiným směrem. Všechno ostatní bylo zahalené tmou.

Postavil se na třesoucí se nohy a popošel pár krůčků k oknu. Sklo bylo tak špinavé, že přes něj nic neviděl. Rukávem se mu podařilo kousek vyčistit, aby mohl vykuknout ven. Kdyby nedávno nepodnikl cestu do dvacátých let devatenáctého století, to, co teď viděl, by ho šokovalo. Jelikož však tuto zkušenost již měl za sebou, bez větších potíží přijal skutečnost, že je očividně jinde než v jednadvacátém století. Nebyla tu žádná auta, semafore ani dráty spojující domy. Po široké dlážděné ulici alespoň tři patra pod ním se sem tam pohybovaly kočáry a vozíky všech možných tvarů a velikostí. Budova, ve které se nacházel, byla součástí dlouhé řady domů z červených cihel bez jakýkoliv výklenků a ozdob, sloupů či zábradlí, jejíž dveře se otevíraly rovnou do ulice. Naproti nebyly žádné domy ani obchody. Místo toho tam za nízkou zíd-kou tekla široká, pomalá a šedá řeka, od jejíž hladiny se mihotavě odráželo jemné světlo. K nábřeží byly přivázány lodě, které do sebe vlivem proudu nebezpečně narážely. Viděl těžké nákladní čluny, plachetnice mířící k moři a menší plavidla, která pasažéry převážela na druhou stranu řeky či je proti proudu dopravovala do jiné části města. Neboť to město opravdu bylo, o tom nebylo sporu. Protější břeh vypadal podobně jako ten, na kterém se nacházel Liam. Podél řeky stály budovy, sklady, činžáky, všední příbytky,

obchody a tržiště. O kus dál, stranou od hluku a shonu kolem řeky, bylo možné rozpoznat honosnější stavby. Viděl kostelní věže a střechy šlechtických sídel, hotelů a dalších důležitých budov, které byly příliš daleko na to, aby se daly identifikovat. Pozdravy a útržky hovorů, které sem doléhaly z ulice, potvrzovaly, že je stále v Anglii. Bylo možné, že ta řeka je Temže? Očima začal prozkoumávat panorama města ve snaze najít nějakou ikonickou budovu, ale žádnou nerozpoznal. Překvapilo ho, jaké nadšení v něm vyvolala myšlenka, že je se vši pravděpodobností v Londýně, nebo možná ještě v o století dávnější minulosti. Nehledě na prekérnost jeho situace a na to, jaké s ním měl únosce plány, nebylo možné necítit vzrušení z vědomí, že se opět přenesl časem. Přistihl se, že přemýšlí o tom, co by na jeho místě udělala Xanthe.

„No, určitě by jen tak necivěla z okna jako turista,“ zamumlal si sám pro sebe, oklepal ze sebe prach, urovnal si sako a zamířil ke dveřím. Vzal za kliku a s překvapením zjistil, že není zamčeno. Pomalu dveře otevřel a zašklebil se, když zaskřípaly. Ocítl se na úzkém odpočívadle. Bylo prázdné, takže nevěděl, co si myslet o tom, že ho tu nikdo nehlídá. Opatrně zamířil dolů po schodech, které pod jeho vahou hlasitě protestovaly. Patro, do kterého sešel, nebylo o nic přívětivější než to nad ním. Dveře vedoucí pryč ze schodiště byly zavřené, ale i odpočívadla působila ošuntěle a neudržovaně. Vypadalo to, že budovu skoro nikdo nevyužívá ani nechová v lásce. Všechna světla byla zhasnutá, ale světlo pronikající dovnitř velkými okny mu prozrazovalo, že právě začíná den. Přemýšlel, že bude těžší únoscům utéct za bílého dne, ale na druhou stranu by mohlo být jednodušší ve městě nezabloudit. Teprve když došel do přízemí, zaregistroval

známky života. Na ošuntělém koberci stál mahagonový stojan na klobouky se zrcadlem a příborník s prohnutou horní deskou. Zastavil se a zaposlouchal. Z místnosti po jeho levici vycházely hlasy, ale byly příliš tlumené na to, aby jim rozuměl. Aby se dostal k hlavním dveřím, musel kolem pokoje projít. Vykročil tedy vpřed a nastražil uši, jestli v nezřetelné konverzaci postřehne nějakou pauzu, která by mu prozradila, že ho ti uvnitř uslyšeli.

Byl právě uprostřed vybledlého tureckého koberce, když z pokoje bez varování vystoupila postava. Stál jako opařený a zíral na ženu, která se postavila před něj. I přes její nové, poněkud ošuntělé oblečení si stále zachovávala eleganci a držení těla typické pro paní Flyte. Nemělo ho to překvapovat. Když ji spatřil, něco jako by se probudilo v jeho nedávné paměti. Něco, co mu říkalo, kdo ho to od Xanthe odloučil bez nutnosti dotknout se ho. Pokusil se poskládat kousky skládačky k sobě. Když se pokusili přenést se časem domů, stáli před čajovnou paní Flyte. Žena věděla, co se chystají udělat. Sama kdysi byla úspěšnou převracečkou. Bylo dost možné, že jí její schopnosti umožňovaly poslat ho jiným směrem dříve, než Xanthe nebezpečí stihne zaregistrovat a něco udělat. Takže více méně rozuměl tomu, jak k tomu došlo. Čemu ale nerozuměl, bylo proč.

„Pane Adamsi,“ řekla klidně. „Jsem ráda, že jste se z cesty zotavil.“

Liam se ohlédl přes její rameno, aby zjistil, jestli má v místnosti nějaké nohsledy, kteří by ho mohli zastavit. Neměl sebemenší přání, aby ho odtáhli zpět do pokoje a zamkli ho tam. Byl tak blízko dveřím a svobodě.

„Kde jsme?“ zeptal se. „A ještě konkrétněji, v jakém roce?“

„Jsme v Londýně. Musím se přiznat, že toto město nechovám zrovna v lásce. Želbohu povinnost je povinnost. Co se roku týče, píše se 1878. Královna Viktorie dál s pomocí pana Disraeliho vládne svým osobitým, byť možná poněkud nabubřelým způsobem, a válka s Rusy již skončila. Bude vám to, co se historického pozadí týká, stačit? Nechtěl byste nějaké občerstvení? Sama mám vždy po převracení času žízeň a obrovský hlad.“ Ukročila stranou a pobídla ho, aby s ní šel do místnosti, ze které právě vyšla.

„Nemůžete mě tu držet,“ řekl jí. „Nevím, proč jste mi zabránila vrátit se domů, ale neměla jste na to žádné právo.“

„Přiznávám, že jsem vás využila.“

„Přesněji řečeno unesla, a proto teď půjdu.“ Vyrazil ke dveřím. Právě když se je chystal otevřít, promluvila klidným hlasem bez jediné známky paniky.

„Je odemčeno. Můžete jít. Nebudu vás tu věznit.“

Zmateně vzal za kliku. Otočila se. Dveře se otevřely do hluku ulice. Pouze pár kroků od něj lidé vedli své běžné životy, ve svém městě, ve své vlastní době. Na vozících si vezli svůj náklad, pospíchali na schůzky či do práce, doprovázeli děti, hladili po ruce svého milého či milou, nebo smlouvali ve snaze uzavřít výhodný obchod. Nemohli tušit, že mezi sebou mají lidi cestující časem. Liam zaváhal. Báł se, že je to nějaká léčka a přemýšlel, co se s ním stane, pokud z domu uteče.

„Proč jste mě sem přivedla?“ zeptal se. „Co ode mě chcete?“

Začala pohybovat manžetovým knoflíčkem, dokud rukáv jejich šatů nevypadal tak, jak si přála. Aniž by se na Liama podívala, pronesla. „Jste volný muž, pane Adamsi. Přestože tento dům bohužel není zrovna okázalý, je vám k dispozici. Můžete chodit ven a dovnitř, jak se vám zlíbí.“

„A když se rozhodnu odejít a už se nevrátit?“

„Pokud si to přejete, tak utečte, ale vezměte v potaz, jak těžké pro Xanthe bude najít vás, když se tímto hladovým městem necháte pohltit.“ S těmito slovy se otočila a z chodby odkráčela do obývacího pokoje, zatímco jemu nezbyvalo než jen stát a přemýšlet nad tím, co právě řekla.

Pozlacené hodiny v obchodě odbily půlnoc. Xanthe věděla, že by měla jít do postele, pokusit se spát a dobít baterky, aby zítra byla hlavně po mentální stránce více fit. Ale bylo těžké přijmout porážku a vědět, že ztratila další den. Byla tak plná naděje, když se s Harleym vydali k hradu Old Sarum. Když přijala, že se tam žádné odpovědi neskrývají, rozhodla se zdvojnásobit úsilí najít něco v knize. Byl to tak obyčejný výtisk s ošuntělými koženými deskami, na kterých bylo vyraženo slovo *Převraceči*. Nic na jeho vzezření nenaznačovalo cokoli v tajemstvích a magii, která se uvnitř ukrývala. Uvelebila se ve velkém křesle, o kterém věděla, že nikdy neprodají. Umístěné za širokým viktoriánským stolem, sloužícím jako prodejní pult, se už stalo součástí obchodu a s Florou ho, stejně jako před nimi pan Morris, využívaly každý den. Otevřela knihu a jemně jí listovala. Poslouchala, zda se ozve šepot, hledala se zavřenýma očima, skromně prosila o odpovědi a s otevřenou myslí se snažila vnímat, cokoli s ní kniha bude chtít sdílet. Mnohé stránky zůstaly holé, jiné jí ukázaly to, co již viděla nebo slyšela dříve. Potřebovala něco nového. Ideálně nějaký návod, jak převrátit čas bez toho, aniž by ji povolávala na misi nějaká starožitnost. Nemohla jen tak čekat, než jí něco spadne do klína. Představa trpícího, uvězněného a osamocené Liama ji ničila. Nohy navlečené do tlustých ponožek, za

kteře byla vděčná, si v křesle složila pod sebe a přes kolena si přetáhla dlouhou noční košili a huňatý nadměrně velký svetr, aby jí nebyla zima. Topení bylo vypnuté a z tepla, které se uvnitř nahromadilo během dne, už nic nezbylo, takže byla v obchodě celkem zima. Po půl hodině, kdy jí kniha nic neukázala, ji znovu zavřela a prázdným výrazem přejížděla očima po místnosti. Proč se jí nedařilo své schopnosti využívat? Proč to působilo, jako by ji převraceči nechali na holičkách, zrovna když je tolik potřebuje? Během svých předchozích výprav se jí již podařilo podniknout cestu časem uvnitř cesty časem. Podařilo se jí udělat malý krůček hlouběji do minulosti a opět se bezpečně vrátit přesně do bodu, ve kterém vykonávala misi. Dokázala na chvíličku vzít Floru do počátku devatenáctého století, aby jí ukázala, jak cestuje. Nejdůležitější věcí u těchto dodatečných cest časem bylo, že k ní zpíval nějaký předmět, který pro ni tvořil kotvu v tom čase, ve kterém potřebovala být. Označoval jí místo a dobu. Zdálo se, že ať už se jakkoliv zlepšovala ve využívání informací z knihy či v prostupování napříč stoletími sem a tam, nebylo tak možné činit bez předmětu, který by to celé spustil.

„Dobře,“ řekla nahlas směrem ke sbírce skla, porcelánu, koberců, látek, stříbra a dalších nejrůznějších pokladů. „Pokud je to tak, budu prostě muset dál hledat, dokud nenajdu to, co potřebuji. Nebo dokud si to nenajde mě.“ Když k tomu nashromáždila odvahu, zastrčila si knihu do podpaží, zhasla lampičku na stole a zamířila do své podkrovní ložnice.

⇒ 2 ⇐

U SNÍDANĚ NÁSLEDUJÍCÍHO RÁNA FLORA ZAREGISTROVALA zlepšení v Xantině náladě.

„Vyspala ses konečně líp?“ zeptala se, zatímco Stračatele podávala kůrku chleba. Pejsek se jí hbitě chopil.

„To ani ne, ale aspoň jsem se vzbudila s plánem.“

„Ano?“

Xanthe položila konev s kávou, posadila se naproti matce a drbala přitom Stračatelu, jejíž krátká sametová srst ji uklidňovala. „Zavolám na to číslo, které jsi mi včera dala, panu... Dal ti svoje jméno?“

„Ne, zapomněla jsem se zeptat, mám jenom to číslo a adresu.“

„Po zavíračce se tam dneska zajedu podívat. Když tam ke mně nic nebude zpívat, vrátím se do Liamova bytu, jestli se třeba nespojím s něčím tam. Mezitím budu prakticky neustále pracovat s knihou.“ Pokynula směrem ke komodě, na které na ni kniha čekala, aby ji mohla vzít dolů do obchodu, kde zanedlouho začne pracovat. „A,“ dodala, zatímco do dvou pestrobarevných hrnků nalévala kávu, „vezmu nějakou věc, která Liamovi patří, a s knihou ji zanesu do vězení, abych zjistila, co to udělá.“

„Jsi si jistá, že to je moudré? Nechceš se přece nikam přenést dřív, než na to budeš připravena.“

„Mami, musíme ho najít.“

„Já vím...“

Natáhla se přes stůl a stiskla matčinu ruku. „Budu v pořádku. Víím, co dělám.“

Jejich rozhovor přerušilo zaklepání na dveře. Xanthe se zdvihla od snídaně a se psem v patách se šla podívat, kdo to je. Za oknem viděla Gerri s velkou krabicí v náruči. Odemkla a pustila ji dovnitř.

„To musí být těžké,“ pronesla, zatímco její kamarádka potácivě prošla dveřmi a položila krabici na nejbližší volnou plochu.

„Jen trošku! Ale za tu námahu to stojí. Počkej, až uvidíš, co jsem sehnala do vaší sbírky vintage oblečení. Kamarádka mojí sestřenice právě zavřela svůj obchod v Chelsea. Domluvila jsem se s ní, že mi dá krabici různých šatů, bylo to sice naslepo, ale dostala jsem záruku, že jsou v dobrém stavu. Skoro nic za to nechtěla. Kamarádka včera večer měla cestu kolem, tak mi to hodila.“

Stračatela vyskočila a žadonila o pozornost.

„A jak to vypadá?“

„Skvěle! Bývala bych zaplatila dvojnásobek, kdybych věděla, co posílá. Vezmeme to vedle?“

Xanthe měla radost, že se zase může zaměstnat jejich novým projektem. Od té doby, co Gerri souhlasila, že jim s místností s vintage oblečením bude pomáhat, se významně navýšily tržby. Nejen co se týče oblečení, ale napříč celým obchodem. Zdálo se, že měla pravdu v tom, že umí přilákat nové zákazníky a že sem díky ní začne mířit širší spektrum lidí. Gerri si však během posledního týdne všimla Xantiny roztěkanosti. Když jí Xanthe

vysvětlila, že Liamův otec onemocněl, a Liam proto musel odjet do Salisbury, aby trochu pomohl matce, Gerri kamarádčino rozpoložení mysli přijala. Jenže Xanthe věděla, že je vnímavá. A že jí na ní záleží. A že možná prokoukne, že vysvětlení jeho náhlé nepřítomnosti není pravdivé. Byla taková úleva, že už o tom, kam vždy mizí a co dělá, nemusí lhát matce ani Liamovi. Přesto se zdálo, že jakožto převracečka bude vždy muset před někým blízkým zachovávat tajemství. Že si vždy bude muset vymýšlet příběhy pro lidi, kteří ji mají rádi. A nikdy to nebude o nic snazší.

Následovala Gerri do místnosti s oblečením a společně krabici rozbaly. Hedvábné šátky, květované halenky, kožené minisukně a tvídová saka nebyla dost stará na to, aby se dala klasifikovat jako starožitnosti, ale mnohé z nich byly čtyřicet či padesát let staré, takže byly stoprocentně vintage a retro. Xanthe před sebou přidržela bavlněnou košili se širokým límečkem, jejíž křiklavě fialová a žlutá barva jako by křičela do světa, že pochází ze šedesátek.

„Máš pravdu. Je tu pár krásných kousků.“

Gerri se usmála a s legračním výrazem v obličeji přes sebe přehodila čtvercový šifonový šátek. „Na tebe ale nejsou dost staré, že? Víím, že máš radši věci, co jsou ještě starší než tyhle.“

„Ale já ti nevím. Jak bych mohla nemilovat tohle?“ zeptala se a zamávala ve vzduchu širokou, limetkově zelenou kravatou.

„Podívej,“ řekla Gerri a ze dna krabice vytáhla tmavě modrý vlněný kabát. „To je víc tvůj styl.“ Podala ho Xanthe, která si stoupla, aby si ho mohla prohlédnout pořádně.

Ucítila mírné chvění, když si na přední straně námořnického kabátu všimla mosazných knoflíčků. Na okamžik se v ní zažehla naděje. Kabát mohl pocházet z doby první světové války, ale klidně také mohl být ještě o něco starší. Na prsou byla místa,

která naznačovala, že z něj byly odstraněny stužky s vyznamenáními. Bylo zřejmé, že za sebou má dlouhou minulost. Zavřela oči a přitiskla ho k sobě blíž. Vnímala vůni starého dřeva a kuliček proti molům a prsty hladila látku. Jakožto obchodnice se starožitnostmi i jako někdo velmi citlivý na psychometrii cítila ke kabátu silnou přitažlivost, ale nezpíval k ní. Ať už to byl sebevíc unikátní kousek, teď jí nemohl nijak pomoci. V ten okamžik své emoce neuhlídala a Gerri byla dost rychlá na to, aby si toho všimla.

„Víš, že se mnou můžeš mluvit o všem, kdykoliv budeš chtít,“ řekla jemně. „Doufám, že jsme více než obchodní partnerky.“

„Vím, a ano, jsem vděčná za naše přátelství. Ale opravdu není nic, co...“

„Jste s Liamem v pohodě?“

„Jasně, všechno je fajn,“ řekla trochu moc vesele.

„Fajn? Naposledy, když jsem vás spolu viděla, jste si půjčili kostýmy a někam jste jeli. ‚Fajn‘ zní trochu jako degradace.“

„On... teď má hodně práce s rodiči.“

„Něco nového s jeho tátou?“

„Nemyslím si.“

Gerri se najednou rozzářila. „Ty po něm máš abstrák! Ach, to je tak roztomilé. Věděla jsem, že se k sobě skvěle hodíte. Víš, máte spolu kapelu a prostě spolu tak dobře vycházíte. A teď je z toho něco víc než jen přátelství, vid’?“

Xanthe se přistihla, že se červená. Namísto odpovědi po Gerri hodila plstěný klobouk a nechala ji, aby si z ní ještě chvilku dělala legraci. Ulevilo se jí, že kamarádka je konečně spokojena s vysvětlením, proč má takovou náladu. Bude lepší, když si bude myslet, že má bolavé srdce a smutně bloumá kolem, protože jí

Liam chybí, než aby si začala vymýšlet komplikované vztahové problémy, které by vyžadovaly více polopravd a lží. A pravda byla, že jí skutečně chyběl. Kromě toho, že o něj měla strach, jí chybělo být mu nablízku. Chyběl jí jeho smích a hlas. Jeho silné paže omotané kolem ní.

„Dobře,“ řekla a setřásla myšlenky, které jí v ničem nepomáhaly, „takový poklad si zaslouží být vystaven ve výloze, co myslíš?“

Ve dveřích se objevila Flora s dopisem v ruce. „Byl tu pošťák.“

Xanthe si všimla razítka na obálce. „To je od tvojí advokátky? Mami, je to rozhodnutí o rozvodu?“

„Vypadá to, že jsem svobodná žena.“

„Ehm... Gratuluji?“ usmála se Gerri nejistě.

Xanthe prozkoumávala matčinu tvář, zda v ní uvidí nějakou známku smutku, ale žádnou nenašla. Konec manželství jejich rodičů byl šokující a bolestivý, ale už uplynulo hodně času a Flora svůj nový život pojala s elánem.

Flora se usmála, jelikož věděla, že ji dcera sleduje. „Poslední dílek skládačky, to je celé. Vlastně myslím, že bych svůj nový status mohla trochu oslavit. Co byste řekly na to, zajít po mé zvonařské skupině na drink?“

„Hrozně ráda bych šla, ale takhle na poslední chvíli neseženu nikoho na hlídání,“ odpověděla Gerri.

„A co ty, Xanthe? Stuart by tě moc rád poznal. Stejně jako zbytek skupiny.“

Xanthe si s Gerri vyměnila pohled. Nebylo to poprvé, co matka vyzdvihla jméno jednoho ze členů skupiny. „Taky bych je moc ráda poznala, mami, Stuarta obzvlášť, ale musím jet do toho domu v Devizes, pamatuješ? Necháme to na jindy...“

„Ach, ano, samozřejmě. Tak někdy jindy,“ přikývla.

Byla ráda, že si matka našla společenské vyžití, a věděla, že pochopí její neschopnost užít si jakoukoliv oslavu, když jediné, na co myslí, je Liam.

Po náročném dni v obchodě uháněla Xanthe ve svém černém taxíku směrem na jih a byla ráda, že se opět snaží najít Liama. S Florou sice stále měly obchod, o který se musely starat, ale žití běžného života, zatímco Liam byl ztracen někde v čase, působilo poněkud zvláště a trochu to v ní vyvolávalo paniku. To, že teď jela nakoupit nové zboží a zároveň se pokusit najít něco, co by k ní zpívalo, byly dvě mouchy zabité jednou ranou a zahrnovaly oba aspekty jejího současného života. Neměla sebemenší tušení, zda tam na ni čeká nějaký speciální poklad, ale věřila, že v tom začíná vidět nějaký vzorec. Měla pocit, že věci, které bylo třeba najít, ty, které ji volaly tam, kam měla jít, k ní možná hledaly cestu ještě dříve, než si to sama stihla uvědomit. Bylo možné, že ji nějakým způsobem volají tiše a přitahují ji k sobě ještě před tím, než je slyšela zpívat? Ještě tomu zcela nerozuměla, ale dávalo jí to smysl. Kdyby tenkrát nešla na dražbu v Great Chalfieldu, nebyla by bývala schopna koupit šatlén. Kdyby bývala nešla na vyklízení domu v Laybrook, nenašla by konvičku na čokoládu. Kdyby bývala nešla na aukci v Corsham Hall, neslyšela by zpěv svatebních šatů. Pokud se jí nabízely možnosti najít nové poklady, chtěla věřit tomu, že to má svůj důvod.

Dům nebylo těžké najít. Byl to ničím nezajímavý bungalov stojící ve slepé ulici, ve které stálo pár domů, podle všeho obývaných důchodci a postaršími lidmi. Xanthe zaparkovala před číslem popisným patnáct a přes pěknou přední zahrádku se po pečlivě upravované cestičce vydala k domu. Zazvonila na zvonek a čekala. Nejdříve uvnitř uslyšela jemné kroky a potom dveře

otevřel vzrůstem malý pán oblečený do elegantního, ale obyčejného oblečení. Na očích měl brýle s tlustými sklíčky a jeho zářivě bílé vlasy byly úhledně učesané.

„Slečna Westlakeová? Jak milé, že jste přišla.“ Potřásl si s ní rukou a potom ustoupil, aby do domku mohla vejít.

„Prosím, říkejte mi Xanthe. Obávám se, že se vás matka zapomněla zeptat na jméno...“

„Ach, William,“ řekl s úsměvem, „když si říkáme křestními jmény. Následujte mě prosím do obývacího pokoje. Většina těch nejlepších kousků na vás čeká tam.“

Vnitřek přízemního domku byl stejně decentní a uspořádaný jako zahrádka, ve které stál. Když se letmo rozhlédla po krátké chodbě, všimla si, že se muž neobklopuje starožitnostmi. Vlastně tu nebyly k vidění skoro žádné obrazy, porcelán ani jiné sbírkové předměty. Místnost, do které ji vzal, byla rovněž bez starožitností a nábytek vypadal celkem nově a tuctově. Zajímavé však bylo důkladné uspořádání předmětů vyskládaných na stolku uprostřed místnosti. Srdce jí poskočilo při pohledu na zajímavé kousky, které na ni čekaly, ale vzrušení v ní vyvolal hlavně náhlý příval zvuků, který ji pohltil. Hukot a vysoké tóny něčeho zpívajícího doprovázené chvěním ve vzduchu byly tak silné, že si instinktivně zakryla uši. Pokud si toho její hostitel všiml, byl příliš taktlní na to, aby to dal znát.

„Přestěhoval jsem se, víte, a už nemám moc místa, kde bych svou sbírku uchovával. Tento dům je více zaměřen na... funkčnost. Splňuje mé současné potřeby, ale jak vidíte, jsou tu věci, které teď patří jinam.“

Ustoupil stranou, čímž jí naznačil, že sbírku může začít zkoumat, jak se jí líbí.

Xanthe zamířila ke stolku v zoufalé snaze zjistit, co to k ní tak silně zpívá. Neměla žádnou záruku, že to bude mít nějakou spojitost s paní Flyte nebo Liamem, ale jisté bylo, že to na ni mělo okamžitý a mocný vliv. Čím blíže stolku byla, tím více roztržštěný a zneklidňující zpěv byl. Namísto jasných tónů s náznaky mluvy, či dokonce záblesků nějakých obrazů to byla změť zvuků. Brzy bylo jasné, že k ní zpívá více než jeden předmět. První věc, ke které ji to táhlo, byla psací skříňka. Zdvihla víko a otevřela ji dokořán, čímž se jí naskytl pohled na rovnou plochu potaženou zelenou kůží, na které se mělo psát. Usoudila, že jemné dřevo s tenkými elegantními pruhy je nejspíš mahagon. Podél okrajů poněkud omšelé kůže bylo zlaté lemování. Dole na psací ploše byla malá přihrádka na pera a dva menší tácky na inkoustové lahvičky či hroty.

Majitel se naklonil blíže. „Ty rovné plochy se dají zvednout,“ vysvětlil, „a pod nimi je úložný prostor.“

Xanthe jeho radu následovala. Na dně skříňky, které navzdory věku stále bylo čisté a suché, bylo plno místa na papír. Znovu psací plochu vrátila na své místo a prsty přejela po kůži. Přemýšlela, kolik na ní bylo napsáno dopisů. Zatímco k ní skříňka zpívala a kůže pod jejím dotekem teplala, představovala si milostné dopisy, tajná psaní, závěti, možná prodejní smlouvy k nějaké nemovitosti, které všechny byly krasopisným písmem napsány inkoustem, s ozdobným podpisem a bez pochyby zapečetěny voskem a rodinným znakem.

„Pěkný kousek, že?“ usmál se William pyšně. Xanthe nepřišlo, že to je člověk, kterému jde o výdělek. Působil na ni jako někdo, kdo umí ocenit kvalitní starožitnosti, ví, o čem mluví, a rád to sdílí s ostatními. Často narážela na prodejce, kteří se se svým

pokladem nakonec rozhodli rozloučit právě proto, že chtěli, aby si ho mohl užít někdo další. Bylo to jako nalezení diváků pro divadelní hru nebo čtenářů pro knihu. Bylo třeba, aby poklad někdo ocenil a miloval.

Pozorně poslouchala a soustředila se na cokoliv, co by mohlo naznačit spojení s Liamem. Nic konkrétního nerozpoznala, ale koneckonců, proč by měla? Nevěděla o tom, že by kdy vlastnil psací skříňku, a nebyl to zrovna jeho styl. Když očima zkoumala ostatní předměty a natáhla nad ně ruku, zda ucítí chvění, teplo nebo záchvěv energie, musela sama sobě přiznat, že to nevypadá, že by se ho něco z toho jakýmkoliv způsobem týkalo. Možná že to volání vycházelo od paní Flyte? Přece jen to byla ona, kdo celou tuto situaci vyvolal únosem Liama. Svým způsobem to byla spíše její mise. Druhá věc, která křičela o pozornost, byla oválná brož. Byla zvláštní. Nejdříve si myslela, že se jedná o kamej, ale při detailnějším pohledu si všimla, že její povrch není kámen ani mušle, nýbrž sklo, pod kterým se něco skrývá. Když brož zdvihla, chvěla se, takže nebylo snadné poznat, na co se dívá. Po zádech jí přejel mráz, když jí došlo, že je to pramen vlasů.

Starý muž se její reakci zachichotal. „Smuteční brož, není to šálek kávy pro každého. Samozřejmě je opředena smutkem, ale také úctou a vzpomínkami. Nevím, kdo zemřel, ale je pravděpodobné, že to bylo malé dítě.“

Když Xanthe brož přidržela pod světlem, všimla si ve zlatě puncovní značky. Byl to drahý šperk precizně vyrobený přímo na míru truchlícímu rodiči či prarodiči. Zlatá část byla hladká a její vzor během všech těch let zmizel, což naznačovalo, že majitel předmět dlouho nosil. Smuteční šperky jako prsteny, medailonky či brože se těšily velké oblibě ve viktoriánské době,

ale existovaly již dlouho předtím, takže bylo těžké určit datum vzniku.

„Je krásná,“ zamumlala nakonec. Potom, jelikož si uvědomila, že díky zlatu bude mít vysokou hodnotu, se v ní probudil obchodní duch a dodala, „ale nebude velmi snadno prodejná. Pro některé lidi jsou smuteční šperky poněkud děsivé.“ Zatímco si představovala, co by asi řekla její matka, aby usmlouvala dobrou cenu, věděla, že oba předměty, brož i psací skříňku, musí získat tak jako tak, nehledě na cenu. Jejich volání bylo tak silné, že se od nich nechtěla odtrhnout, ale věděla, že musí alespoň předstírat, že ji zajímají i jiné předměty. Kromě toho by Flora nebyla zrovna nadšená, kdyby se domu vrátila pouze s předměty, které k ní zpívaly, a žádným dalším zbožím do obchodu. Některé kousky tu navíc byly opravdu krásné. Například dva stříbrné, pravděpodobně gregoriánské svícny v dobrém stavu, které by se dobře prodávaly. Nebo také polévková mísa značky Minton s hezkým zeleným vzorem, světle modrý talíř Wedgwood, tři stříbrné náramky, nejspíše indické, dvě vysoké skleněné vázy, poněkud nevkusný kousek majoliky a dva hrdě vzhlížející keramičtí pudlové.

„Tihle jsou roztomilí,“ řekla a zdvihla jednoho ze psů. Snažila se zůstat klidná, zachovat si odstup a profesionalitu, přestože byla pod přímým útokem divokých tónů, které starozitnosti vydávaly.

„Jsou ze Staffordshiru, že?“ zeptala se a zamrkala ve snaze zahnat bolest hlavy, která ji začala přemáhat.

„Ano,“ potvrdil. „Krásné kousky a nejsou na nich žádné praskliny ani odštípnutá místa.“

Neochotně položila brož zpět na stůl, aby mohla pudly důkladněji prozkoumat. Hluk ji opravdu hodně rozptyloval, takže

popošla na druhou stranu stolu. Šokovaně zjistila, že volání namísto toho, aby ubralo na síle, zesílilo. Teprve v tu chvíli jí došlo, že k ní nezpívají dva, ale dokonce tři předměty. Bylo to velké sousto, ale čím více se na to soustředila, tím jistější si byla. Rychle psy položila a začala prozkoumávat zbývající věci. Ležel tu stoh notových záznamů, mosazné klepadlo na dveře a jehlice na klobouky, skoro neviditelná a zakrytá španělským šátkem s trásněmi. Byla krásná, stříbrná, a do jednoho jejího konce byl zasazen modrý drahokam ve vlnitém filigránu. Jen stěží se jí podařilo zadržet slastný povzdech nad tím, jak krásná ta jehlice je. Když ji vzala do ruky, na rozdíl od ostatních dvou předmětů vydávajících disharmonické, naléhavé zvuky tento zněl líbezně. Přesto však bylo zřejmé, že se dožaduje její pozornosti. Tři starozitnosti! To se jí ještě nikdy předtím nestalo.

„Ten kámen je lapis lazuli,“ oznámil jí starý pán, který se jí koukal přes rameno. „Z raně viktoriánské doby, pokud se nepletu. A má celkem velkou sběratelskou cenu.“

V tom měl pravdu. Xanthe si vzpomínala na několik dychtivých zájemců, kteří v aukční síni jejího otce soupeřili o podobné špendlíky, které by si přidali do soukromé sbírky. Alespoň bylo jisté, že z jehlice jednou bude velmi snadno prodatelné zboží. Tedy až potom, co odhalí její příběh a odpoví na její volání. Cítila, jak se celá její bytost naladila na zvuky pokladů, takže už to nebyla nelibozvučná změť tónů, která ji pohltila při příchodu do místnosti. Místo toho to teď byla harmonická symfonie. A potom spatřila jasný záblesk, jako by se dívala na políčko filmu o její nedávné minulosti – byla v něm Liamova tvář. Vypadal zmateně, možná trochu vylekaně. Působilo to, jako kdyby se koukala na okamžik jejich odloučení. Přes veškerou nepravděpodobnost, že

by mu předměty někdy patřily, přinejmenším měly spojitost s tím, co se mu stalo. Na okamžik se zamyslela nad tím, jak nápadná náhoda to všechno je. Proč si muž zvolil právě tuto chvíli, aby jejich obchod kontaktoval a část své sbírky jim prodal? Kdyby to neudělal, byla by schopna přenést se do té správné doby? Zdálo se, že stejně tak rychle, jak se přiblížila odpovědím, se také vynořily další otázky. Ať už pravda skrývala cokoliv, letmá vize Liama jí stačila na to, aby věděla, že je na správné cestě.

S úsměvem se otočila na prodejce. Byla odhodlaná k profesionalitě a férovosti, ale také chtěla udělat vše pro to, aby předměty koupila výhodně.

„Mám zájem o tu jehlici, psací skříňku, brož, gregoriánské svícny, pudly a polévkovou mísu. Jakou nejlepší cenu mi můžete nabídnout?“

Williamovi se zvětšily zorničky a celá jeho bledá tvář se rozzářila nefalšovanou radostí. „Máte velmi dobrou mušku, slečno Westlakeová! Moc krásné kousky. Nechte mě přemýšlet... Samozřejmě nesmím zapomenout na to, kolik jsem za ně zaplatil... Pomohlo by mi sepsat to na kousek papíru. Kam jsem položil notes?“ Začal prohledávat pokoj a otevírat šuplíky stolku vedle křesla. Xanthe začalo hlodat svědomí, že tolik pospíchá. Bylo dost možné, že se muž těšil na to, že se konečně setká s dalším nadšencem do starožitností, a ona mu hned začala nabízet peníze pár minut poté, co do jeho domu vešla.

„Vlastně,“ řekla vesele, „bych si ráda dala čaj.“

William přestal hledat notes a otočil se na ni.

„Ano?“

„Po hledání pokladů mám vždycky žízeň. Umím si představit, že to máte stejně. Takže pokud vás to nebude příliš obtěžovat...

Můžeme se na předměty společně podívat a domluvit se na ceně. Bylo by to tak pro vás v pořádku?“

Pomalu přikývl s rostoucím úsměvem na rtech. „Myslím si, že je to výtečný nápad,“ odpověděl. „Co kdybyste si předměty ještě jednou prošla, zatímco dám vařit vodu? Dala byste si darjeeling? A včera jsem otevřel pytlík máslových sušenek... Ano, vskutku výtečný nápad,“ zopakoval, zatímco mířil do kuchyně.

Xanthe zdvihla jehlici k oknu, aby si ji lépe prohlédla ve světle. Rozhodně vypadala krásně. Byla celkem velká a navržena tak, aby k hustým vlasům připnula poměrně objemný klobouk. Kámen měl bohatou, tmavě modrou barvu protkanou zlatými vlákny. Jehlice samotná byla ostrá, až ji napadlo, jestli někdy nějaké dámě v nesnázích posloužila v sebeobraně. Sladké tóny, které vydávala, pro ni byly jako balzám na duši. Rychle zamířila zpět ke stolu a přeorganizovala předměty tak, aby ty vyvolené byly u sebe. Psací skříňka se zdála zpívat nejsilněji, zvláštním tónem, silnějším a naléhavějším.

„Jsi to ty?“ zeptala se něžně. „Pomůžeš mi najít Liama?“ Čekala na odpověď, ale žádné se jí nedostalo. Obrátila tedy pozornost k broži. Když ji zdvihla, vážila více, než bylo přirozené, jako by ji zatěžkával žal jejího původního majitele. Přestože podle jejího prvotního odhadu pocházela z osmnáctého století, teď už si tím nebyla tak jistá. Zlatá část byla nějaká zvláštní. Starší. A barva byla sytá. Bude si o tom muset zjistit, co nejvíce bude možné. Napadlo ji, že by neměla brát do vězení všechny předměty najednou. Přece jen byla schopna přenést se pouze do jednoho bodu v čase. Nemohla být v několika dobách zároveň. Jak má ale zjistit, který z předmětů ji dovede k Liamovi? Pokud si zvolí špatně, bude možná muset započít misi, která se ho žádným způsobem nebude

týkat. Ať už by ta mise byla sebedůležitější, ničila ji představa, že by kvůli její chybě musel tam, kde právě byl, v bůhví jaké patálii, zůstat déle než je třeba. Musela si být jistá, že má ten správný předmět, a to ještě dříve, než do té kamenné boudy na jejich zahradě vůbec vkročí. Přestože byla schopna rychle se přenést zpět do vlastní doby, musela vzít v potaz další faktory. Co když se přenese na nějaké nebezpečné místo, odkud se nebude moci vrátit okamžitě? Nebo co když ji bude volat někdo, kdo bude pomoc potřebovat opravdu nutně? Mohla by se například otočit zády k dítěti ve smrtelném nebezpečí a prostě ho tam nechat? Věděla, že to by udělat nemohla. A stejně tak věděla, že by to po ní nechtěl ani Liam, což v ní vzbuzovalo ještě větší touhu po něm. Ne, musí být nanejvýš opatrná a naprosto jistá tím, že si s sebou bere ten správný předmět.

„Už se to nese!“ Starý muž se vrátil s podnosem v třesoucích se rukách.

Pomohla mu položit ho na volný stůl, načež následoval nekonečný rituál nalévání čaje. Všimla si, že má kvalitní sadu porcelánu, ale nic luxusního, drahého, a dokonce ani ne nic starožitného. Hrnky byly čistě bílé kromě zlaté linky na okraji. Ze zvyku otočila podšálek, aby si mohla přečíst jméno výrobce.

Její hostitel se chraptivě rozesmál. „Tato sada pochází z Německa. Značka Thomas. Není zdaleka tak známá, jak by podle mě být měla.“

Zamračila se. „To je moderní firma, ne?“

Do hrnků přilil mléko. „Starožitnosti a sběratelské předměty budoucnosti,“ odpověděl prostě.

Tento komentář ji donutil zamyslet se nad tím, jak všechny věci, které s matkou milovaly a uctívaly, byly kdysi nové, současné

a běžné. Jak mohli jejich výrobci, prodejci, kupci či uživatelé vědět, že z předmětů, které používají každý den, jednou budou cennosti?

„Tak mě napadlo,“ začala, zatímco si od něj brala máslovou sušenku, „jak jste k těmto nádherným kouskům přišel? Chci říct, nechcete si je vystavit v domě, ale zároveň jste je velmi pečlivě uchovával. Je možné, že jste tyto starožitnosti zdědil?“

Zakroutil hlavou. „Býval jsem obchodník, přestože jsem ten termín nikdy neměl rád. Když jsem před nějakou dobou odešel do důchodu, obchod jsem s většinou zboží prodal. Kromě pár milovaných kousků. K některým z nich mám... vazbu. Což je důvod, proč jsem si je nechával tak dlouho. Aspoň myslím. Některé z nich jsou obzvláště výjimečné, nemyslíte?“

„To je svatá pravda. No, můžu vám slíbit, že o ně bude dobře postaráno, matka je vyčistí a opraví, je opravdu puntičkářka, co se týče dávání věcí do perfektního stavu, a potom je náležitě vystavíme v našem obchodě. Většina našich zákazníků jsou nadšenci. Kupují si pouze to, co se jim opravdu líbí, takže se vaše poklady dostanou do dobrých rukou. Nakonec.“ Ustrkla čaje a byla si vědoma, že si všiml její poněkud zvláštní poznámky.

Když promluvil, zkoumal u toho její tvář. „Je možné, že byste si některé z věcí chtěla nechat pro sebe?“ Když viděl, že váhá, pokračoval: „Samotnému se mi to často dělo, že některé předměty, většinou ty, u kterých jsem to nečekal, které nebyly ty nejcennější, volaly o to, abych si je vzal k sobě domů. A potom jsem zjistil, že je vlastně nechci prodat. Alespoň na nějakou dobu, než jim lépe porozumím.“

Xanthe se s ním střetla pohledem. Za tlustými brýlemi se jeho laskavé oči zdály obrovské, vypadal trochu jako sova. Na

okamžik cítila, že si v tom, co dělá, nebo ve způsobu, kterým na předměty reaguje, všiml něčeho neobvyklého. To, že řekl, že na něj věci „volaly“, byla jistě náhoda. Koneckonců to byl běžný obrat, obzvláště když se člověk snažil popsat impulzivní koupi něčeho drahého. Avšak zmínka o tom, že si nějaké věci musel nechat, než jim lépe porozuměl, se vysvětlovala hůře. Pocítila neklid. Byla si jistá, že jí o sobě či o své sbírce starý muž neříká všechno. Něco si úmyslně nechával pro sebe. Pokusila se ten pocit setrást a říct si, že jakmile se člověk jednou stane obchodníkem, zůstane jím už napořád. Se vši pravděpodobností se snažil kousky popsat v co nejlepším světle, aby za ně dostal lepší cenu. Byl tak nadšený a uměl tak dobře přesvědčovat, že se na její hromádce brzy objevilo šest dalších předmětů, takže si nakonec říkala, že to přece jen bude zkušený obchodník. Dostalo se na ožehavé téma ceny. O každé položce debatovali a porovnávali, kolik za to ona je ochotna zaplatit a jaká cena je podle něj adekvátní. Musel očekávat, že přijde s argumentem, že jí cena, za kterou předměty získá, musí dovolit na nich vydělat. Provoz obchodu zahrnoval drahé režijní náklady, které se musely brát v potaz vždy, když s matkou přijímaly nové zboží. Oba věděli, že by ho vyšlo výhodněji, kdyby předměty dal do nějaké dobré dražby, ale zdálo se, že o to nemá zájem. Nakonec se u většiny položek na ceně dohodli, přičemž Xanthe měla pocit, že místo pár kousků kupuje spíše celý trh, jak se čísla snažila zaokrouhlovat dolů. Jako poslední vzala do ruky smuteční brož.

„Tento kousek je opravdu výjimečný,“ řekla opatrně, „ale obávám se, že jde mimo můj rozpočet.“ Z plných sil se snažila nedat na sobě znát, jak důležitý pro ni předmět je. Věděla, že za něj zaplatí jakoukoliv cenu, ale nemohla mu to dát najevo. Čekala

a dále brož zkoumala. Doufala, že bude mít takovou radost z toho, na čem se již dohodli, že přistoupí k nějaké nízké částce.

Pomalu se natáhl a vložil jí brož do dlaně.

„Ta je zdarma,“ oznámil jí.

„Ale to přece...“

Umlčel ji přitisknutím ukazováčku ke svým rtům. „Přeji si, aby byla u vás, a tečka.“ Natáhl ruku. „Darování věcí nosí štěstí.“

Chystala se protestovat, ale výraz v jeho tváři jí prozradil, že si to nenechá vymluvit. Xanthe k muži pocítila vlnu sympatie nejen díky tomuto vlídnému gestu, ale také proto, že měla dojem, že jí tak dobře rozumí. A záleželo mu na tom, aby vlastnila předmět, který je pro ni důležitý. Už dávno nebylo běžné, aby se obchodník vzdal části peněz „pro štěstí“, ale byl to opravdu štědrý dar, který znamenal vskutku kopec štěstí.

Potřásli si rukou. „Těšilo mě s vámi obchodovat,“ řekla mu a také to tak opravdu myslela.

Předměty poté zabalili, přičemž Williamovi trvalo, než kolem každého zvlášť omotal starý výtisk wilshireských regionálních novin *Gazette and Herald*. Vypadalo to, jako by se u toho s každým kouskem loučil, a jeho odloučení mělo nějaký skrytý hlubší význam, který Xanthe nedokázala rozklíčovat. Zaplatila mu hotově a přemýšlela, co si za to starý muž asi koupí. Jeho životní styl působil skromně a nezdálo se, že by si liboval ve výstřednostech. Možná peníze přidá k důchodovým úsporám na příští roky.

Když věci nakládali do auta, svítilo sluníčko a vzduch byl teplý. Účetní deník položila na kapotu a vyndala propisku, aby obchod rozepsala na jednotlivé položky. „Jaké tam mám napsat jméno?“ zeptala se ho, zatímco vše sepisovala.

„Ach, účtenka nebude třeba...“

„Bude to raz dva. Všechno to musím evidovat, abychom měly přehled.“

„Morris,“ odpověděl. „William J. Morris.“

Xanthe doplnila poslední details, odtrhla vrchní stránku a podala mu ji.

„Děkuji,“ zopakovala, „za tak krásné kousky, ale hlavně za tu brož. Bylo to od vás velmi štědré. Je opravdu... výjimečná.“

Nad jejími díky stydlivě máchl rukou. „Našel se pro ni ten správný domov. To je to nejdůležitější.“

Při cestě zpátky, když na něj z okénka mávala, přemýšlela o tom, jak drobně a osaměle muž vypadal, a rozhodla se, že mu v blízké budoucnosti zavolá, jen aby si s ním popovídala. Odbočila z malé zastavěné části a zamířila zpět k Marlborough, doprovázena zpěvem pokladů, které právě získala.

→ 3 ←

KDYŽ DORAZILA DOMŮ, KROMĚ STRAČATELY TAM NIKDO nebyl. Přestože ji pejsek nadšeně vítal, nebyl dostatečnou náhražkou Flory. Xanthe s matkou stejně jako po každém honu za poklady nutně potřebovala sdílet, co úžasného objevila, ale ještě více s ní potřebovala mluvit o třech předmětech, které pro ni měly speciální význam. Bylo teprve půl osmé. Smutně si uvědomila, že matka po zkoušce se zvonařskou skupinou bude slavit, takže domů ještě nějakou chvíli nedorazí. Přestože to znamenalo porušení jejího vlastního pravidla nemluvit o cestování časem přes telefon, zavolala Harleymu.

„Můžeš mluvit?“ zeptala se.

„Dej mi minutku, zlato,“ odpověděl.

V pozadí slyšela, jak se hluk hospody utišíl, když našel klidnější místo.

„Tak jo, jsem na zadním dvorku. Annie lítá kolem baru. Nějaké zprávy od Liama?“

„Ne tak docela. Ale našla jsem něco, co by mě k němu mohlo dovést.“

„Vážně? To je zatraceně báječné! Co to je?“

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Město času a kouzel.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.